

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **L. T.**, nar., bytem v, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2017, č. j. KUJI 10355/2017, s. zn. OOSČ 65/2017 OOSC/31,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 10355/2017, s. zn. OOSČ 65/2017 OOSC/31 ze dne 3. 2. 2017, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve všech výrocích Magistrátu města Jihlavy, č. j. SZ-

MMJ/OD/18526/2016/9, sp. zn. MMJ/OD/18526/2016-2 JID: 173148/2016/MMJ ze dne 6. 12. 2016.

Žalobce uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona a dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Žalobce žalobou napadá rozhodnutí v celém rozsahu.

Jednotlivé žalobní námitky označil takto:

Vada výroků

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí I. stupně pro nesrozumitelnost, která spočívá v tom, že z výroku není zcela zřejmé, kolik přestupků je žalobci kladeno za vinu. Zřejmě se jedná o 1 přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, je však otázkou, zda jsou žalobci kladeny současně 2 přestupky dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona [jednoho za porušení § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona a jednoho za porušení za § 6 odst. 8 téhož zákona], nebo pouze 1 přestupek podle citovaného ustanovení (pak je otázkou, porušení kterého z výše uvedených ustanovení je vlastně žalobci kladeno za vinu).

Současně žalobce namítá, že z výroku není jednoznačné, porušení jakého ustanovení naplňuje jakou skutkovou podstatu, neboť výčet právních ustanovení se skutkovými znaky ve výroku nekoresponduje. Podle názoru žalobce je výrok vadný velmi podobným způsobem, jaký řešil zdejší soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31.

Dále žalobce namítá, že z výroku není zřejmé, kdy a kde se měl dopustit přestupku spočívajícího v tom, že přes výzvu policisty nepředložil ke kontrole řidičský průkaz.

Současně namítá, že výrokem je mu kladeno za vinu též porušení § 6 odst. 7 písm. a) silničního zákona, podle kterého u sebe musí řidič motorového vozidla mít řidičský průkaz. Z výroku však nevyplývá, že by žalobce u sebe řidičský průkaz neměl, výrok je proto nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj nevyplývají všechny znaky skutkové podstaty přestupku, který je mu kladen za vinu.

Řidičský průkaz

Žalobce namítá dále, že správní orgán pochybil v tom, že mu současně kladl za vinu jak porušení § 6 odst. 7 písm. a) silničního zákona, tak porušení § 6 odst. 8 téhož zákona, kdy prvně citované ustanovení normuje povinnost řidiče mít u sebe řidičský průkaz a druhé ustanovení normuje řidiče předložit řidičský průkaz na výzvu policisty.

Dle názoru žalobce je absurdní klást řidiči za vinu porušení obou ustanovení současně, neboť buď řidič nemá řidičský průkaz u sebe, a tedy jej nemůže předložit, přičemž nesplnění objektivně nesplnitelné povinnosti nelze sankcionovat, případně řidič má řidičský průkaz u sebe, pouze jej nepředloží.

Dle názoru žalobce lze rovněž uvažovat o tom, že tím, že mu je kladeno za vinu porušení obou ustanovení současně, došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, resp. zákazu dvojího trestání, neboť v obou případech se v podstatě jedná o totéž.

Nadto žalobce namítá, že z podkladů, jež jsou obsahem spisu, nelze dovodit, že by u sebe řidič řidičský průkaz neměl, z podkladů rozhodnutí toliko vyplývá (odhlédne-li žalobce od toho, že se jedná o důkazně nepoužitelné úřední záznamy), že žalobce řidičský průkaz na výzvu nepředložil ke kontrole. Výrok o vině žalobce z porušení § 6 odst. 7 písm. a) silničního zákona je tedy nezákonný, neboť nemá oporu v provedeném dokazování, ani ve spise.

Měření rychlosti

Žalobce dále namítá, že přezkoumal provedené měření rychlosti a dospěl k závěru, že bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, což má za následek, že záznam o přestupku je nepoužitelným důkazem dle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť měření provedenému v rozporu s Návodem nesvědčí ověření, přičemž měření neověřeným měřidlem je v rozporu s § 11 odst. 1 zákona o metrologii. Jelikož jiný důkaz o tom, jakou rychlostí žalobce jel, neexistuje, je nutné dovodit, že vina žalobce nebyla prokázána.

Správní orgán ve svém rozhodnutí uvádí, že po důkladném posouzení předložených důkazních prostředků dospěl k závěru, že měřeno bylo kalibrovaným a schváleným přístrojem, vozidlo je ve snímku správně ustaveno a měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze a že je přestupek spolehlivě zjištěn a prokázán.

Při prostém pohledu na fotografii z měření je však zřejmé, že toto tvrzení není pravdivé. Dle fotografie z měření níže byla pro názornost zanesena červená přímka. Tato probíhá místy, kde krajní čára komunikace protíná kraj fotografie. Dále byla pro názornost zanesena zelená křivka, která kopíruje tvar krajní čáry.

Pohledem prostým okem na fotografii je zřejmé, že byl snímek pořízen v zatáčce. Je nutno brát v potaz, že fotografie z měření je pouze úzkým výřezem a na to fotografován pod malým úhlem. Malý úhel způsobí, že oblouk zatáčky bude na takové fotografii méně ostrý, než ve skutečnosti. Malý výřez prostoru znamená, že je pro porovnání k dispozici jenom velmi krátká sečna oblouku pro porovnání výšky kruhové úseče. Zjednodušeně řečeno – i přes mnoho nepříznivých faktorů je pouhým okem vidět, že bylo měření provedeno v zatáčce. Nadto je měření v zatáčce podpořeno i tvrzení nstržm. J. P., který v oznámení o přestupku uvedl, že bylo měření provedeno v katastru obce Měšín. Při pohledu na toto

místo na mapovém portálu mapy.cz je zřejmé, že komunikace v předmětném místě prochází pravotočivou zatáčkou.

Měření v zatáčce není povoleno pro měření za jízdy ani z vnější části oblouku ani z vnitřní části oblouku (viz Návod k obsluze, str. 12, 13).

Měřicí zařízení pracující na principu Dopplerova posunu nemá jak autonomně zjistit, zda je ustaveno ve správném úhlu vzhledem k ose měřeného objektu. Pokud bude signál konzistentní a dost silný, měření bude provedeno a rychlost měřeného objektu vyhodnocena, ačkoliv tato bude špatná.

Z výše uvedeného je zřejmé, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze v zatáčce, je proto nutné konstatovat, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 3 správního řádu, neboť žalobci nebylo prokázáno, že by jel rychlostí, jaká je mu kladena za vinu.

Dále pak namítá žalobce, že správní orgán uvedl, že z naměřené rychlosti odečetl 3 %, neuvedl však, z jakého zdroje vychází, když takto postupuje. V tomto žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Namítá rovněž, že z odůvodnění rozhodnutí I. stupně není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že „vozidlo je na snímku správně ustaveno“. Žalobce taktéž namítá, že správní orgán vyhodnotil provedené měření za užití pomůcky „Měření zprava“, aniž by obsahem spisu byla metodika či návod k použití této pomůcky. I z těchto důvodů považuje žalobce rozhodnutí I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěrem namítá, že správní orgán vyhodnocení správnosti provedeného měření neprováděl na ústním jednání, ani postupem dle § 51 odst. 2 správního řádu, čímž došlo k závažné procesní vadě.

Zavinění

Žalobce rovněž namítá, že správní orgán v podstatě vůbec neodůvodnil svůj závěr o tom, že žalobce údajně přestupky spáchal z nedbalosti nevědomé, správní orgán toliko citoval příslušné právní ustanovení, načež uvedl, že jelikož nebylo prokázáno úmyslné zavinění, lze *in dubio pro reo* konstatovat, že zavinění bylo nedbalostní.

K tomu žalobce namítá, že i zavinění ve formě nevědomé nedbalosti je nutné prokazovat a závěr o něm přezkoumatelně odůvodnit, kdy je správní orgán povinen zabývat se všemi znaky této formy zavinění. Úvaha správního orgánu v podstatě vylučuje to, že může dojít k naplnění ostatních znaků, zatímco zavinění bude absentovat, což je zjevně absurdní.

Navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí, včetně souvisejícího rozhodnutí I. stupně zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Žádal také, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě k jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl:

Vady výroku

- výrok je řádně přezkoumatelný, kdy je zde uvedeno, že se žalobce dopustil přestupků s uvedením konkrétních ustanovení zákona,
- výrok je i v souladu s požadavky judikatury – rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, č. j. 9 As 131/2016-33 nemusí být výrok o spáchání přestupku koncipován tak, že každému spáchanému přestupku odpovídá samostatná skutková věta popisující spáchané jednání „V případě jednočinného souběhu dvou přestupků, postačuje uvedení souhrnného popisu skutku“.

Řidičský průkaz

- zákon o silničním provozu ukládá řidiči motorového vozidla za povinnost mít při řízení u sebe řidičský průkaz (§ 6/7a) a dále povinnost na výzvu policisty předložit doklady podle odst. 7 ke kontrole (§ 6/8), tyto ustanovení žalobce svým jednáním porušil, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona,
- za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, ukládá sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. V případě žalobce se oba přestupky, jak přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona, tak i přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k), posuzují ze sankčního hlediska stejně, kdy za oba je možné uložit pokutu ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč.

Měření rychlosti

- závěry prvostupňového správního orgánu o správnosti měření jsou opřeny o relevantní podklady obsažené ve spisovém dokumentu. Záznam o přestupku obsahuje fotografii změřeného vozidla, které je v pořízeném snímku řádně ustaveno, s čitelnou registrační značkou a vyplněné údaje (čas a místo měření, režim měření, rychlostní limity, výrobní číslo zařízení a číslo pořízeného snímku, rychlost vlastního zařízení a jméno policisty, který nastavoval měřicí zařízení a druhého člena hlídky). Po vložení radarového svazku „Měření zprava“ do snímku č. 10181, zachycujícího vozidlo žalobce a po porovnání postupu policistů s návodem k obsluze silničního radarového rychloměru zn. AD9C bylo správním orgánem I. stupně prokázáno, že vozidlo je ve snímku správně ustaveno a měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Příloženou kopii ověřovacího listu je pak dále doloženo, že silniční radarový rychloměr měl v době měření platné ověření

kalibrace. Žalobcem namítané měření v zatáčce neodpovídá zjištěným skutečnostem, neboť vozidlo žalobce bylo změřeno na 117 km D1, který se nachází již za avizovanou zatáčkou (www.dopravainformace.cz). Žalovaný neshledal žádný aspekt, který by vzbudil pochybnost o správnosti provedeného měření nedodržením návodu k obsluze měřícího zařízení.

Zavinění

- forma zavinění byla správním orgánem I. stupně řádně zdůvodněna v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy tento vycházel ze skutečnosti, že sám obviněný se k formě zavinění nevyjádřil, proto rozhodl v souladu se zásadou in dubio pro reo a zavinění vyhodnotil jako nedbalostní, kdy úmysl nebyl prokázán a k přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není úmyslné zavinění vyžadováno.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z připojených správních spisů soud zjistil tyto skutečnosti důležité pro posouzení věci:

Součástí spisu správního orgánu I. stupně je spis Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Velký Beranov č. j. KRPJ-95079-6/PŘ-2016-160041-JPR, jehož součástí je Oznámení přestupku, Záznam o přestupku, včetně výstupu ze silničního radarového rychloměru, Ověřovací list č. 267/15 ze dne 18. 11. 2015, evidenční karta řidiče, úřední záznam a Oznámení přestupku, kdy PČR oznamovala Magistrátu města Jihlavy podezření z přestupkových jednání žalobce.

Z uvedených podkladů vyplývá, že 3. 9. 2016 v 15:35 hod. bylo hlídkou D.525 ve složení nstržm. J. P., nstržm. O. B. předepsaným a bezpečným způsobem na dálnici č. 01 v km 111 ve směru jízdy na Prahu zastaveno osobní motorové vozidlo tov. zn., které řídil řidič L. T. Důvodem zastavení bylo to, že výše uvedenému řidiči byla naměřena služebním radarovým zařízením AD9C rychlost 158 km/h, v čase 15:30 hod., po odečtení tolerance byla výsledná rychlost 153 km/h. Na výše uvedené komunikace je rychlostní limit 130 km/h. Rychlost výše uvedenému vozidlu byla naměřena v km 117 ve směru jízdy na Prahu, k. o. Měšín. Hlídka D525 měla měřené vozidlo neustále na dohled, není pochyb, že by došlo k záměně vozidla ani řidiče. Po zastavení vozidla byl řidič vyzván k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla, toto udělal, ale nepředložil řidičský průkaz. Z potřebných dokladů pro provoz a řízení vozidla byl ztotožněn řidič L. T. Ve vozidle se nacházel s rodinou. Řidiči bylo sděleno, čeho se dopustil a řidič s naměřenou rychlostí nesouhlasil. Proto s řidičem bylo na místě sepsáno oznámení o přestupku, kdy mu v celé věci byl řádně vysvětlen postup s tím, že celá věc bude odeslána příslušnému správnímu orgánu města Jihlava, který ve věci rozhodne. Bylo uvedeno, že řidič je podezřelý z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikací a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů a dále je podezřelý z porušení ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb.

Pokud jde o záznam o přestupku, soud uvedl, že se jedná o výstup ze silničního radarového rychloměru AD9C, v záznamu je na fotografii změřené vozidlo, je uvedena část silnice a vozidlo zachycené ze zadní části, včetně čitelné registrační značky, je uveden čas a naměřená rychlost, předepsaná rychlost, uvedeno, který z policistů měření nastavil, kdo měření provedl. Z ověřovacího listu silničního radarového rychloměru pak bylo zjištěno, že provedení ověření rychloměru bylo dne 18. 11. 2015, konec platnosti ověření na rok, 17. 11. 2016, uvedeno, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržení Návodu k obsluze.

Dne 7. 11. 2016 zahájil Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy správní řízení o přestupkových jednáních žalobce, a předvolal žalobce k ústnímu jednání, přičemž popsal v oznámení, z jakých přestupkových jednání je žalobce podezřelý, jednalo se o tu skutečnost, že se měl dopustit přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterých se měl dopustit porušením ust. § 18 odst. 3, § 6 odst. 7 písm. a) a § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu.

Předvolán k ústnímu jednání byl na den 6. 12. 2016, z přiložené doručenky vyplývá, že Oznámení a předvolání k ústnímu jednání osobně převzal 11. 11. 2016.

Dne 28. 11. 2016 byla doručena správnímu orgánu plná moc, kterou žalobce zmocnil Ing. M. J. k zastupování v uvedeném řízení, v plném rozsahu, ve všech stupních, plná moc je ze dne 15. 11. 2016.

Dne 28. 11. 2016 se dostavil ke správnímu orgánu Ing. M. J., obecný zmocněnec žalobce a požádal o nahlédnutí do spisu dle ust. § 38 správní řád, a to na základě udělené plné moci žalobcem. Nahlížení do spisu proběhlo a k nahlédnutí byl předložen kompletní spisový materiál, a to včetně záznamu o určení oprávněné úřední osoby a soupisu součástí a příloh spisu.

Součástí spisu je také návod k obsluze plus vyhotovení záznamu z měření, a dále Měření zprava, založené na č. l. 15 spisu.

K jednání konanému dne 6. 12. 2016 se nedostavil ani žalobce ani jeho zmocněnec, u tohoto jednání kromě poučení byla sdělena podstata obvinění, a správní orgán I. stupně provedl důkaz listinnou ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu, kdy touto je přestupkový spis PČR DO Velký Beranov, kdy spis byl doplněn o výpis z evidenční karty řidiče

obviněného z přestupků, o plnou moc zmocněnce a dále protokol o nahlížení do spisu ze dne 28. 11. 2016, dále radarový svazek „Měření zprava“ vložený do snímku č. 10181, dále návod k obsluze silničního radarového rychloměru zn. AD9C a vyhodnocení záznamu z měření.

6. 12. 2016 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kdy žalobce uznal vinným z přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaným ve formě zavinění z nedbalosti, s odkazem na ust. § 6 odst. 7 písm. a), § 6 odst. 8 a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterých se dopustil tím, že dne 3. 9. 2016 v 15:30 hod. na pozemní komunikaci – Dálnice D1 km 117 ve směru jízdy Brno-Praha jako řidič motorového vozidla tov. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na dálnici mimo obec (130 km/h) o 23 km/h. Dále tím, že při silniční kontrole přes výzvu policisty nepřeložil ke kontrole řidičský průkaz.

Proto se mu dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ukládá pokuta v částce 2.000 Kč a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

Z odůvodnění rozhodnutí mj. vyplynulo, že všechny radary v ČR jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/hod., pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, resp. ± 3 % při rychlosti nad 100 km/h a tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru. Proto byla tato možná odchylka zohledněna a byla stanovena skutečná rychlost motorového vozidla BMW, reg. zn. 4AV 4104 na 153 km/hod. Při stanovení tolerance u rychlosti nad 100 km/h se provádí zaokrouhlení na celé kilometry ve prospěch řidiče (158 km/h naměřeno na radaru, 3 % tolerance je 4,74 km/h, uvažovaná odchylka je tedy 5 km/h).

Pro posouzení správnosti měření vložil správní orgán I. stupně do snímku č. 10181 radarový svazek „Měření zprava“ a do spisového materiálu byl přiložen návod k obsluze silničního radarového rychloměru zn. AD9C a vyhodnocení záznamu z měření. Po důkladném posouzení předložených důkazních prostředků dospěl správní orgán k závěru, že měřeno bylo kalibrovaným a schváleným přístrojem, vozidlo je ve snímku správně ustaveno a měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Přestupek je tak spolehlivě zjištěn a prokázán. V jednání řidiče lze dle výše uvedeného spatřovat porušení právní normy, která stanoví, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřesahující 3500 kg a autobus smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h, na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h - § 18/3 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení svým jednáním obviněný porušil a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a to s ohledem na skutečnost, že překročil dovolenou rychlost na dálnici mimo obec o méně než 30 km/h.

V jednání řidiče lze dle výše uvedeného spatřovat porušení právní normy, která ukládá řidiči motorového vozidla za povinnost mít při řízení u sebe řidičský průkaz - § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, dále že řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odst. 7 na výzvu policisty ke kontrole - § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Tyto ustanovení obviněný svým jednáním porušil a tím se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Dle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není úmyslné zavinění vyžadováno, k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, minimálně nevědomé nedbalosti, kdy obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. S ohledem na skutečnost, že se obviněný k formě zavinění přestupků nevyjádřil, na základě aplikace zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného) správní orgán I. stupně rozhodl, jak ve výroku u přestupku uvedeno.

Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil svým jednáním i materiální znak přestupku, tedy zda v jeho případě zaviněné jednání, kterým porušil a ohrozil zájem společnosti, dosahuje i míru nepatrnou, došel správní orgán k závěru, že mimo formální znak přestupku je v jednání obviněného naplněn i materiální znak přestupku, a to významem právem chráněného zájmu, což je v daném případě bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích, který byl rychlou jízdou obviněného dotčen. Rychlá jízda je v provozu na pozemních komunikacích jednou z nejčastějších příčin vzniku nebezpečných situací, které mohou vést ke vzniku dopravních nehod. Dále je tímto veřejným zájmem řádně a v plném rozsahu provedená kontrola řidiče ze strany PČR, který má být mj. zajištěn i tím, že řidič je povinen na výzvu příslušníka PČR předložit zákonem stanovené doklady. Okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupku, nebyly ze strany správních orgánů shledány.

Správní orgán při rozhodování o přestupcích vycházel z toho, že došlo k porušení právního předpisu o silničním provozu, vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupku. Při ukládání výše sankce bylo zohledněno to, že překročená rychlost se pohybuje u horní hranice limitu pro daný přestupek. Dále správní orgán přihlédl i k tomu, že se obviněný opakovaně dopustil přestupku tím, že jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Přihlédnuto bylo i k tomu, že se jedná o řidiče s celkem 2 záznamy v evidenční kartě řidiče. Ve prospěch obviněného přihlédl k tomu, že při spáchání přestupku nedošlo k ohrožení nebo omezení ostatních účastníků silničního provozu či třetích osob. Proto správní orgán uložil sankci pokuty v polovině zákonem stanoveného rozpětí, kdy v tomto případě lze uložit sankci pokuty v rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. To se považuje za dostatečné k naplnění účelu řízení a sjednání nápravy.

Rozhodnutí vychází z provedeního dokazování před správním orgánem, při kterém byla vina jednoznačně a spolehlivě prokázána.

Proti tomuto rozhodnutí v zákonné lhůtě žalobce podal odvolání, jednalo se pouze o blanketní odvolání.

Dne 2. 1. 2017 správní orgán I. stupně vyzval zmocněnce žalobce k doplnění odvolání o údaje ve smyslu ust. § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu ve lhůtě nejpozději do 5 kalendářních dnů od obdržení uvedené výzvy. Výzvu zmocněnec žalobce téhož dne přijal.

Odvolání nebylo ani po výzvě správního orgánu I. stupně doplněno, proto byl spisový materiál zaslán k rozhodnutí odvolacímu orgánu, tj. žalovanému.

Ten dne 3. 2. 2017 vydal rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že dle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že žalovaný z předloženého spisového materiálu zjistil, že správní orgán I. stupně vycházel z Oznámení Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, Odboru služby dopravní policie, Dálniční oddělení Velký Beranov č. j. KRPJ-95079-6/PŘ-2016-160041-JPR, ze kterého vyplývá, že odvolatel dne 3. 9. 2016 v 15:35 hod. spáchal výše uvedené přestupky jednáním, uvedeným ve druhém odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dne 11. 11. 2016 zahájil proti odvolateli řízení o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a současně jej předvolal k ústnímu jednání na den 6. 12. 2016. Dne 28. 11. 2016 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně zmocněnec odvolatele, předložil plnou moc k jeho zastupování ve věci a v souladu s ust. § 38 správního řádu požádal o nahlédnutí do spisového materiálu a vyhotovení kopie části spisového materiálu, včetně záznamu o určení oprávněné úřední osoby a soupisu součástí a příloh spisu.

K nařízenému ústnímu jednání se dne 6. 12. 2016 odvolatel ani zmocněnec bez řádné omluvy nebo důležitého důvodu nedostavili. Správní orgán I. stupně při ústním jednání vycházel z důkazu listinou ve smyslu ust. § 53 odst. 6 správního řádu, kdy touto listinou je přestupkový spis Policie ČR, který tvoří Oznámení přestupku, Oznámení o přestupku sepsané na místě, Záznam přestupku s fotografií č. 10181 ze silničního radarového rychloměru AD9C v. č. 05/0152 a Ověřovací list silničního radarového rychloměru AD9C v. č. 05/0152. Součástí spisového materiálu je Úřední záznam policistů a výtisk náhledu z evidenční karty řidiče obviněného a spis je doplněn o Výpis z evidenční karty řidiče (odvolatele) ze dne 10. 11. 2016 a 14. 11. 2016. Pro správnost měření rychlosti doplnil správní orgán I. stupně do spisu radarový svazek „Měření zprava“, vložený do snímku č. 10181 a Návod k obsluze silničního radarového rychloměru zn. AD9C a vyhodnocení záznamu z měření.

Na základě provedeního dokazování a shromážděných podkladů vyhotovil správní orgán I. stupně dne 6. 12. 2016 napadené rozhodnutí.

Krajský úřad z pozice odvolacího správního orgánu přezkoumává dle § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání nebylo v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu doplněno o odvolací důvody, resp. o námitky zpochybňující správnost napadeného rozhodnutí, krajský úřad přezkoumal napadené rozhodnutí pouze z hlediska zákonnosti a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu a v přestupkovém řízení zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti, tak jak to udává ust. § 2 správního řádu. Spáchání přestupků odvolatelem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno.

Napadené rozhodnutí je dle krajského úřadu správné a v souladu s právními předpisy. Ve věci byl zjištěn stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy, beze zbytku byly naplněny formální i materiální znaky přestupků a správní orgán I. stupně uložil odvolateli po posouzení přitěžujících i polehčujících okolností sankci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v zákonem stanoveném rozpětí, což považoval za dostatečné k nápravě odvolatele a k splnění represivního i preventivně výchovného účelu řízení o přestupku. Zároveň mu uložil povinnost uhradit dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích náklady spojené s projednáváním přestupků, a to v paušální výši stanovené § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb.

Zvolená sankce je podle krajského úřadu v souladu s kritérii vyjádřenými v ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, řádně odůvodněná, kdy správní orgán I. stupně posoudil jednání odvolatele komplexně a krajský úřad považuje sankci s ohledem na okolnosti spáchání přestupků a osobu pachatele rovněž za odpovídající a splňující represivní i preventivně výchovnou funkci.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Soud hodnotí věc následovně:

Z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně bylo zjištěno, že žalobce se inkriminovaného dne dopustil dvou přestupkových jednání. Jednak na dálnici D1 v km 117 překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 23 km/hod. a dále na výzvu policistů sice

předložil doklady, které musí mít při řízení motorového vozidla u sebe, kromě řidičského průkazu.

Podle § 6 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe:

- a) řidičský průkaz,
- b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu,
- c) průkaz profesní způsobilosti řidiče nebo obdobný doklad vydaný jiným členským státem nebo Švýcarskou konfederací, vztahuje-li se na něj § 3 odst. 4; to neplatí, má-li záznam o profesní způsobilosti v řidičském průkazu,
- d) doklad o zdravotní způsobilosti, pokud jde o řidiče podle § 87 odst. 3.

Ze spisu PČR zcela jednoznačně vyplynulo, že na výzvu policisty žalobce předložil doklady k řízení vozidla, kromě řidičského průkazu.

Podle § 6 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb. řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odst. 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.

Pokud žalobce napadá výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tom, že je nepřezkoumatelný, neboť žalobce neví, kolika přestupkových jednání se dopustil, zda se tedy jedná o dva nebo tři přestupky, soud zde uvádí, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodně za nepřezkoumatelný výrok nepovažuje. Z výroku vyplývá, že žalobce se dopustil dvou přestupkových jednání, tedy jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, která v daném úseku byla 130 km/hod o 23 km/hod. a dále pak, že na výzvu policisty nepředložil z dokladů, které musí mít při řízení vozidla u sebe, řidičský průkaz.

Ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu je pouze popisováno, že řidič při řízení motorového vozidla neměl u sebe řidičský průkaz, a že na výzvu policisty tento doklad nepředložil policistovi. Jedná se tedy zcela jednoznačně o to, že se dopustil přestupkového jednání dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to toho, že na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Je zcela evidentní, že když předložil ostatní podklady, že řidičský průkaz u sebe neměl a správní orgán I. stupně pouze konstatuje, že řidič musí mít dle ust. § 6 odst. 7 písm. a) u sebe mj. jiného dokladu řidičský průkaz.

Nejedná se o žádný nepřezkoumatelný výrok a je z něho zcela jasně seznatelné, jakých přestupků se žalobce dopustil. Dopustil se přestupku dle ust. § 6 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb. a druhého přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4.

Žalobce pak namítá, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není přesně určeno místo, kde ke spáchání přestupku došlo. Ani s tímto krajský soud nesouhlasí, neboť ve výroku tohoto rozhodnutí je uvedeno, že uvedených přestupků se žalobce dopustil na komunikaci – dálnici D1 km 117 ve směru jízdy Brno – Praha.

Soud neví, jak jinak by měl místo spáchání přestupku správní orgán označit, když k jeho spáchání zcela evidentně došlo, jak z výroku vyplývá na dálnici, je uvedeno v jakém směru a v jakém kilometru dálnice.

Označení místa spáchání přestupku tedy odpovídá přesně ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy dle tohoto zákonného ustanovení výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupků uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Pokud pak jde o měření rychlosti, žalobce zpochybňuje správnost měření, když namítá, že nebylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, neboť bylo měřeno v zatačce, jak je dle něho patrné z výstupní fotografie, přičemž, pokud mělo být měřeno v katastru obce Měšín, z přiložené mapky z místa měření, kterou založil, je zcela evidentní, že bylo měřeno v zatačce.

Ani s touto žalobní námitkou soud, stejně jako správní orgány nesouhlasí, neboť z předložené fotografie toto nevyplývá. Pokud žalobce tvrdí, že to zcela jednoznačně vyplývá, tedy to, že bylo měřeno v zatačce, nevyplývá to dle soudu ani z žalobcem předložené mapky z místa měření, neboť celý zachycený úsek v k. ú. Měšín není úsek „v zatačce“, pokud jde o žalovaného, ten tuto námitku vyvrací tím, že měření bylo prováděno až za avizovanou zatačkou a jednak po vložení radarového svazku „Měření zprava“ do snímku, který zachycuje vozidlo žalobce a po porovnání postupu policistů bylo prokázáno, že vozidlo je na snímku správně ustaveno a měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

V tomto směru má soud najisto postaveno, že měření ze strany policistů proběhlo správně, v souladu s návodem k obsluze a navíc bylo měření prováděno ověřeným rychloměrem, tedy rychloměrem, který žádné závady nevykazoval.

Navíc měření bylo prováděno policisty z Dálničního oddělení Velký Beranov, tedy policisty, kteří se této činnosti zajisté věnují velmi často a soud nepochybně, že s takovou činností, tedy měřením rychlosti vozidel na dálničním úseku mají značné zkušenosti, k takovéto činnosti byli proškoleni, zajisté ví, jak má být vozidlo ustaveno a znají návod k obsluze uvedeného silničního radarového rychloměru.

Ani tuto námitku soud za důvodnou tedy nepokládá.

Pokud pak žalobce dále namítá, že správní orgán nezjišťoval, o jakou formu zavinění v daném případě šlo a pouze uvedl, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, jelikož nebylo prokázáno úmyslné zavinění, soud v daném případě uvádí, že má za to, že správní orgán v tomto případě postupoval rovněž správně, když nebylo prokázáno, že žalobce by se přestupkových jednání dopustil úmyslně, proto rozhodl ve prospěch obviněného, že se jednalo o jednání nedbalostní, jak uvedl i ve výroku svého rozhodnutí.

Soud v tomto nespatřuje žádné porušení zákona či úvah správního orgánu.

Soud tedy věc hodnotí tak, že skutkový stav byl náležitě zjištěn, věc byla správně právně posouzena a pouze podotýká, že pokud jde o žalobce, měl možnost od počátku, pokud měl za to, že skutkový stav není náležitě zjištěn, či že se přestupkových jednání, která jsou mu kladena za vinu, nedopustil, se k tomuto vyjádřit, ať už při Oznámení přestupku, kde do kolonky „vyjádření řidiče“ mohl uvést, pokud měl za to, že se přestupkových jednání nedopustil, svůj názor, což neučinil, nedostavil se ani on, ani jeho zmocněnec k nařízenému jednání a své námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neuvedl ani v odvolání proti tomuto rozhodnutí, a to i přes výzvu správního orgánu I. stupně. Je to sice právem žalobce se k věci po celou dobu správního řízení nevyjádřit a zůstat pasivní, nicméně soud zde zdůrazňuje, že nemá, jak uvedl, pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu i právním posouzení věci.

Žalobu proto jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně